

Μαρμαρά

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΙΑΒΙΟΥΝΤΩΝ
ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ ΚΑΙ ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ

ΕΤΟΣ 17ον = ΑΘΗΝΑΙ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1962 = ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 184
ΓΡΑΦΕΙΑ/ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ - ΟΔΟΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 41 - ΤΗΛΕΦ. : 626.051-884.780

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΩΤΗΡ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗΣ

Αἱ Προκόννησοι

ΑΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΓΑΤΩΝ ΧΡΟΝΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΗΜΩΝ
'Ανέκδοτος 'Ιστορικὴ πραγματεία ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ κ. 'Ιπ. Μακρῆ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΥΛΙΚΟΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΝΙΚ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ἡ γνώσις καὶ μελέτη τῶν Πατρίων εἶναι καθήκον καὶ συμφέρον ἅμα διὰ πάντα ἄνθρωπον καὶ καθήκον μὲν διότι πάντες ὀφείλομεν νὰ ἀποδίδωμεν τιμὴν καὶ νὰ αἰσθανόμεθα εὐγνωμοσύνην δι' ὅσα οἱ πρόγονοι ἡμῶν ἐμόχθησαν ὑπὲρ ἡμῶν, συμφέρον δὲ διότι τὰ ὑπ' αὐτῶν πεπραγμένα εἶναι ὁ πολιτισμῶς οὗτος ὁδηγὸς ἡμῶν ἵνα κρίνωμεν ὀρθῶς τὰ παρόντα.

Ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας τῶν μικρασιατικῶν ἡμῶν πατρίδων λόγῳ τῆς μακροαίμου δουλείας, παρέμεινε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀνεξερεύνητος ἰδίᾳ διὰ τὰ ἀπὸ τῆς Ἀλώσεως καὶ ἐντεῦθεν ἔτη, μόλις δὲ θὰ ἤρχιζε νὰ μελετᾶται, ἐπῆλθεν ὁ ἐκεῖθεν ἐκπατρισμός ἡμῶν ὅστις καὶ ἐπιτακτικώτερον καὶ κατὰ τρόπον ἐπείγοντα πλέον ἐπέβαλε τὴν συλλογὴν ἱστορικῶν στοιχείων ἵνα ταῦτα περισωθῶσι τοῦ ἀφανισμοῦ. Ὁ μακαρίτης πατήρ μου ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος ἤρξατο συγγράφειν περὶ Κυζίκου καὶ Ἀρτάκης πρό τινων δὲ ἐτῶν ἀνευρών τὸ χειρόγραφον αὐτοῦ προέβη εἰς ἐπεξεργασίαν αὐτοῦ προσθέσας καὶ τινὰ παρατηρήσεις καὶ τὴν ἐξιστόρησιν τῶν τελευταίων γεγονότων, ἀλλ' ἡ προσπάθεια θὰ ἦτο ἀτελής ἐὰν μὴ συνεπληροῦτο καὶ διὰ μικρῶς τινοῦ πραγματείας περὶ τῶν γειτονικῶν τὰς Κυζίκου Προκοννήσων. Κατὰ τὸν χρόνον δὲ τῆς ἐσχάτης ἐν Νέᾳ Ἀρτάκῃ λόγῳ τῶν πολεμικῶν γεγονότων παραμονῆς μου, ἔχων ὑπ' ὄψει τὰ ἐν τῇ βιβλιογραφίᾳ ἀναφερόμενα συγγράμματα εὗρικα σκόλιμον συνοψίζων ταῦτα καὶ προσθέτων καὶ ὅσα παρ' ἀξιολίστων μαρτύρων ἠδυνήθην νὰ μάθω, νὰ συντάξω τὸ παρὸν πονημάτιον. Τὸ ἔργον εἶναι ἀτελὲς διότι καὶ τὰ ἐφοδία μου μακρὰν πνευματικῶν κέντρον καὶ βιβλιοθήκην ἦσαν λίαν περιωρισμένα οὐχ' ἤτιον ἀνέλαβον αὐτὸ ἐλπίζων ὅτι ἄλλοι πλείονα ἐφοδία ἔχοντες ἐπαφελῶς θὰ ἠδύναντο χρῆσιμοποιούντες τὴν μικρὰν μου ταύτην προσπάθειαν ἵνα συμπληρώσωσι τὰ ἐλλείποντα καὶ διορθώσωσι τὰ ἡμαρτημένα. Εἰς τὸ ζήτημα τοῦ ὀνόματος ἐκάστης τῶν Προκοννήσων κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους ἴσως αἱ σκέψεις μου φανῶσιν ὑπὲρ τὸ δέον τολμηραὶ ἀλλ' ἐξέθεσα ταύτας ἔχων πρὸ ὀφθαλμῶν ὅτι, ἐὰν οἱ προεξανιστέμενοι ραπίζονται ἐνίοτε, οἱ μένοντες ὁμῶς οὐδέποτε στεφανοῦνται.

Ἐγγράφον ἐν Νέᾳ Ἀρτάκῃ τῇ 18 Ἰανουαρίου 1943
ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ Κ. ΜΑΚΡΗΣ

ΑΙ ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΟΙ

Αἱ Προκόννησοι συγκαταλέγονται μεταξύ τῶν μερῶν ἐκείνων, εἰς τὰ ὅποια πρωϊμότατα, ἀπὸ τῶν προϊστορικῶν καὶ μυθολογικῶν χρόνων, ἐφ' ὅσον μυθολογείται ὅτι ἐκ Προκοννήσου ἔλαβε τὸν λίθον ἡ Ρέα, ὃν ἔδωκε εἰς τὸν Κρόνον νὰ καταπιῇ ἀντὶ τοῦ Διός, ἔδρασε καὶ ἔλαμψε τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ ὅταν ἐπῆλθον «χρόνοι δίσκετοι καὶ καιροὶ δυστυχισμένοι» ὁ ἑλληνικὸς πληθυσμὸς τῶν Προκοννήσων δὲν ἐγκατέλειπε τὰς ἐπάλλξεις ἀλλὰ ἔμεινε προσκεκολλημένος εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος ἀγωνιζόμενος τὸν καλὸν

ἀγῶνα, συσπειρούμενος ἀναγκαστικῶς ὁσάκις ἡ λαλιὰν ἐπῆρχετο καὶ ἀμέσως πάλιν ἀνακλύπτων μόλις ὡς ὑπέσπαινετο ἡ αἰθρία, ταῦτα μέχρι τοῦ δυστυχοῦς ἔτους 1922, ὅτε καὶ ὀριστικῶς ἐξεβλήθη τῆς προαιωνίου αὐτοῦ Πατρίδος, ἀλλ' ἐκβλήθει δὲν ἀπίθανε, καταφυγῶν εἰς τὴν ἀπομείνανσαν ἑλευθερὰν Πατρίδα ἀνέλαβε θαρρύνων τὸ τραχὺ ἔργον τῆς ἀνασυγκροτήσεως καὶ προόδου ὁραματιζόμενος τὴν παλαιάν του Πατρίδα καὶ ἐν πολλοῖς ἰδρύσας θάλλοντας συνδικισμούς φερωνύμους πρὸς τὰ χωρία τῆς Προκο-

νήσου.

Ἀναλαμβάνοντες τὴν μελέτην ταύτην θέλομεν ἐξετάσει τὰς Προκοννήσους ἀπὸ ἀπόψεως γεωγραφικῆς, ἀρχαιολογικῆς καὶ ἱστορικῆς, κατόπιν δὲ θέλομεν περιγράψει τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν κατάστασιν αὐτῶν, τὰ δεινοπαθήματα αὐτῶν κατὰ τὸν πόλεμον 1914-1918, τὴν συμβολὴν αὐτῶν εἰς τοὺς ἐθνικοὺς ἀγῶνας, τὴν βραχίαιαν ἀπελευθερώσιν των κατὰ τὰ ἔτη 1920-1922, τὴν ἐκρίσιν τῶν Προκοννήσων ἐκείθεν κατόπιν τῆς ἐθνικῆς συμφορᾶς καὶ τὴν ἐγκατάστασιν αὐτῶν εἰς τὴν ἑλευθερὰν Πατρίδα.

ΒΙΒΛΙΟΝΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Αἱ Προκόννησοι κείνται εἰς τὸ ΝΔ τμήμα τῆς Προποντίδος, οὐ μακρὰν τῶν ἀκτῶν τῆς Κυζίκου, τῆς Θράκης καὶ τῆς Μυσίας. Αἱ ἐκ τούτων κατοικημέναι εἰναι τισσάρες καὶ φέρουσι σήμερον τὰ ἑξῆς ὀνόματα: Μαμαράς, Ἀλώνη, Ἀφουσιά καὶ Κούταλις. Περὶ αὐτῶν ὑπάρχουσι καὶ μικρὰ τινες νησίδες ἀκατοίκοιτοι, εἶναι δὲ αὗται:

1) Νησίδες τοῦ Μαμαρά:

- α) Μικρὰ νησί ἀνατολικῶς τῆς νήσου τοῦ Μαμαρά καὶ εἰς ἀπόστασιν μιλίου ἀπ' αὐτοῦ, ἐφ' ἧς ὑπάρχει φάρος, ἧτις καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζεται Φαράρι.
- β) Κάπως μεγαλειτέρα ξηρόνησος δυτικῶς τοῦ Μαμαρά εἰς ἀπόστασιν δύο καὶ πλέον μιλίων ὀνομαζομένη Ἀγέννησος, τουρκιστὶ δὲ Χαϊροῖς ἀδοσι ἦτοι νήσος οὐδὲν καλὸν ἔχουσα.
- γ) Μικρὰ ἐπίσης ξηρόνησος παρὰ τὸ ἀνατολικὸν τμήμα τῶν βορείων ἀκτῶν τοῦ Μαμαρά καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπ' αὐτῶν ὀνομαζομένη Νησί.

2) Νησίδες τῆς Ἀλώνης:

- α) Ἡ νήσος τῶν Προβάτων τουρκιστὶ Κογιὸν Ἀδοσι ἦτοι νήσος τῶν προβάτων, ὀνομασθεῖσα προφανῶς οὕτω διότι ἐχρησιμοποιοῖτο ὡς βοσκή. Κεῖται εἰς τὸ βόρειον μέρος τῆς μετὰ τῆς Ἀλώνης καὶ Ἀφουσίας στενοῦ, ἔχει μῆκος ἀπὸ Β πρὸς Ν περὶ τὰ τρία χιλιόμετρα καὶ πλάτος ἐξ Α πρὸς Δ ἕν. Ἐχει ἐπ' αὐτῆς ἀρχαίους τινὰ τάφους, παρατηροῦνται συντρίμματα τινὰ μαρμάρων, ὑπάρχει ἐκκλησιδίον φέρων χρονολογίαν 1728 καὶ τινες νεώτεροι οἰκοδομαὶ χρησιμοποιοῦμεναι ὡς ἀποθήκαι.
- β) Ὁ Μαμαλιάς, νησί πρὸς Β τῆς προηγουμένης κειμένη, κατὰ πολὺ μικροτέρα αὐτῆς, ἔχουσα μῆκος ἐνὸς χιλιομέτρου καὶ πλάτος ὀλιγώτερον, τρέφουσα δὲ ἐπ' αὐτῆς ἀγρίους κολίκοις θηρευομένους ὑπὸ τῶν κυνηγῶν.
- γ) Ἡ νησίς Γερά, ἧς τὸ ὄνομα πιθανῶς νὰ προῆλθε ἐκ τοῦ Ἰερά. Κεῖται εἰς τὸ νότιον μέρος τοῦ μετὰ τῆς Ἀλώνης καὶ Ἀφουσίας στενοῦ καὶ ἐγγὺς τῆς Ἀλώνης ἀπ' ἧς ἀπέχει μιλίου. Εἰ-

Ἡ μήτηρ τῶν Ολυμπίων θεῶν Ρέα, δίδει, κατὰ τὴν «Θεογονίαν», εἰς τὸν σύζυγόν της Κρόνον νὰ καταπιῇ ἀντὶ τοῦ ἀρτιγεννήτου βρέφους τὸν Διόν, τὸν ἐσπαργανωμένον λίθον ὃν ἔλαβε ἐκ Προκοννήσου. (ἀντίγραφον ἐξ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἀναγλύφου). ΣΗΜ. Ν. Α. Εἰς Προκόννησον, ἡ Ρέα, ἔλατρευετο ὑπὸ τὸ ὄνομα Δινδυμήνη, ὑπῆρχεν δὲ ἐν τῇ νήσῳ κατὰ τὴν 4ην πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα μεγαλοπρεπέστατος ναὸς τιμώμενος εἰς τὸ ὄνομα τῆς θεᾶς, ἐν αὐτῷ δὲ ὑπῆρχεν ἄγαλμα χρυσοῦν, τῆς λατρευομένης θεᾶς Δινδυμήνης, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρόσωπον ἦτο κατεσκευασμένον ἐξ ὀδόντων ἱπποποτάμων «τὸ δὲ ἄγαλμα ἔστι χρυσοῦν καὶ αὐτοῦ πρόσωπον ἀντὶ ἐλέφαντος ἵππων τῶν θαλασσιῶν ὀδόντες εἰσὶν εἰργασμένοι». (Παυσανίου βιβλ. Η' 46, 4).

ναὶ μικρὰ ἐπιμήκης νησίς ἔχουσα ἐκ Β καὶ Ν μῆκος μιλίου καὶ πλάτος πολὺ ὀλιγώτερον, Ἐπ' αὐτῆς ὑπάρχει ἐκκλησιδίον βυζαντινὸν καὶ τινὰ θραύσματα ἀρχαίων μαρμάρων. Ἐκτὸς τούτων ὑπάρχουσι καὶ τινες βράχοι μάλλον ἢ νησίδες παρὰ τὸ ΒΑ ἄκρον τῆς νήσου καὶ φέρουσι τὰ ἑξῆς ὀνόματα ἐξ Α πρὸς Δ Μανῶλος, Ἀγ. Νικόλαος καὶ Κουτροζύης.

3) Νησίδες τῆς Ἀφουσίας:

Μία μόνον μικρὰ νησίς ὑπάρχει δυτικῶς τοῦ βορείου τριτημορίου τῆς Ἀφουσίας καὶ εἰς ἀπόστασιν μικροτέρην τοῦ μιλίου ἀπ' αὐτῆς, ἐφ' ἧς ὑπάρχει Φάρος. Περὶ τὴν Κούταλιν οὐδεμία νησίς ὑπάρχει.

ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΔΑΦΟΥΣ

Ἐκ πασῶν τῶν νήσων ὑψηλοτάτη εἶναι ὁ Μαμαράς, ἔχουσα τὴν ὑψηλοτέραν αὐτῆς κορυφὴν τὴν «Ψηλὴν Ράχην» εἰς τὰ ΝΔ, ὕψους 473 μέτρων. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῶν συνόλων εἶναι ὀρεινὴ ἡ νήσος ἔχουσα τὰς ἀκτὰς αὐτῆς ἀποτόμως κατερχομένης πρὸς τὴν θάλασσαν. Κορυφὴ βορειότερον τῆς προμηνηθείσης κειμένη, ὀνομαζομένη Ἅγιος Στέφανος, καὶ πρὸς Β τοῦ χωρίου Γαλλιμὴ ἔχει ὕψος 400 μέτρων, εἰς δὲ τὸ ἀνατολι-

κὼτ αὐτῶν τῆς νήσου ἄλλη κορυφὴ «Ψηλὴ Γωνιά» ὀνομαζομένη ἔχει ὕψος 360 μέτρων. Τὰ ὄρη αὐτῆς μακρόθεν φαίνονται μελανὰ πλὴν τοῦ μέρους τῶν λατομείων, ἰδίᾳ περὶ τὰ Παλάτια ὅπου λόγῳ τούτων διακρίνονται λευκαὶ περιοχαί, εἶναι δὲ κεκαλυμμένα ὑπὸ θάμνων. Μεταξὺ τῶν ὄρειων τούτων ὑπάρχουσι μικρὰ σχετικῶς κοιλάδες. Μεγαλύτερα εἶναι ἡ παρὰ τὸ χωρίον Κλαζάνι διαρρομένη ὑπὸ ὀμνύμου ποταμοῦ σχηματίζοντος πολλὰ ἔλη, ἡ τοῦ χωρίου Γαλλιμὴ καὶ ἡ παρὰ τὸ χωρίον Παλάτια, διαρρομένη ὑπὸ ποταμίσκου.

Ἀντιθέτως πρὸς τὸν Μαμαρᾶν οὐτινος ἡ μακρόθεν εἰς τοὺς παραπλέοντας ὄψεις εἶναι μελανή, ἀπότομος καὶ ἀγρία, ἡ ὄψις τῶν λοιπῶν νήσων εἶναι τελείως διάφορος.

Εἶναι αὐταὶ χαμηλαὶ γαιώδεις καὶ αἱ ἀκταὶ αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡρέμα κατερχομένηι πρὸς τὴν θάλασσαν ἐμφανίζουσι γλυκεῖαν καὶ ἡρεσον ὄψιν, ὅσον ἀγρία καὶ μεγαλοπρεπὴς εἶναι ἡ ὄψις τοῦ Μαμαρά παρεμφέρουσα πρὸς τὴν τῆς Κυζικίνης χερσονήσου, ἧτις εἶναι ἀκόμη μεγαλοπρεπεστέρη. Ἐνεκα τούτου εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐμποιεῖ ἐντύπωσιν εἰς τοὺς παραπλέοντας ἡ διαφορά αὐτῆ ὑψισταμένη μεταξύ τοῦ Μαμαρά ἀπ' ἑνὸς καὶ τῶν λοιπῶν Προκοννήσων ἀπ' ἑτέρου. Ἐπεμείναν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου διότι ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω θὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ εὕρωμεν τίς ἦτο ἡ παλαιὰ καὶ τίς ἡ νέα Προκόννησος ἡ ὑπὸ τοῦ Στράβωνος μνημονευομένη.

Ἡ νήσος Ἀλώνη γαιώδης οὐσα εἶναι σημαντικῶς χαμηλωτέρα τοῦ Μαμαρά. Ἡ ὑψηλοτέρα αὐτῆς κορυφὴ κειμένη εἰς τὸ βόρειον ἄκρον αὐτῆς καὶ ὀνομαζομένη Κουκουμάς ἔχει ὕψος περὶ τὰ 230 μέτρα, τὰ ἄλλα ὑψώματα εἶναι χαμηλωτέρα καὶ κείνται κατὰ τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς νήσου, τὴν μεσότητα τῆς νοτιοῦ παραλλήλις καὶ τὴν μεσότητα τῆς ἀνατολικῆς παραλλήλις. Εἰς τὸ Ν.Δ. ἄκρον τῆς νήσου ὑπάρχει χερσονήσος συναπτομένη πρὸς αὐτὴν διὰ ταπεινοῦ καὶ στενωτάτου ἰσθμοῦ ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποῦ ὀνόμαζοντι πανάρχαιαι ἀλυκαί. Ἡ χερσονήσος αὕτη εἶναι ὀρεινὴ καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτῆς σώζονται ἐρείπια μεγαλοπρεποῦς φρουρίου, ὅπερ ὡς θὰ ἴδωμεν κατωτέρω ἦτο τὸ φρούριον τῆς ἀρχαίας Προκοννήσου.

Ἡ νήσος Ἀφουσιά εἶναι ἐπίσης γαιώδης καὶ ταπεινωτέρα τῆς Ἀλώνης τὸ δὲ νότιον ἀκρωτήριο αὐτῆς ἡρέμα ταπεινούμενον καὶ ὀφιοειδῶς εἰσχωροῦν πρὸς τὴν θάλασσαν ἐγένετο προφανῶς αἰτία τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος τῆς νήσου «Ὀφιοῦσα».

Ἡ Κούταλις δὲ εἶναι ἐπιταπεινωτέρα καὶ ἔχει μακρόθεν τὴν ὄψιν πελωρίου ἀεσταζομένου κοχλιαρίου ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς.

ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΑΠΑΓΧΑΟΥ ΜΑΡΜΑΡΙΝΩΝ ΚΑΙ ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ

ΗΜΙΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΠΡΟΚΟΝΗΝΣΙΑΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΕΡΑΜΙΩΝ-ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

*Εσωτερικού: Δρχ. 50
*Εξωτερικού: Δολάρια 5
Κοινοτήτων, Γραφείων, Τραπεζών, Επιχειρήσεων Δρχ. 300

*Ιδιωτικά δημοσιεύσεις και διαφημίσεις κατά συμφωνίαν

ΛΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΤΟ ΔΙΠΛΑΣΙΟΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Οί δεχόμενοι δύο φύλλα της εφημερίδος μας θεωρούνται συνδρομηταί της και υποχρεούνται να πληρώσουν την συνδρομήν των.

Διευθυντής υπεύθυνος κατά Νόμον:

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΩΤ. ΛΑΜΠΑΡΙΑΝΗΣ

Κατοικία: Κουρτίου 11 Τηλ. 884.780 ΑΘΗΝΑΙ

Προϊστάμενος Τυπογραφείου ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΒΟΥΡΗΣ Πύλου 48.

Αρραβώνες

Ο κ. Αρσιτείδης Ίωάν. Ριζος εκ Νέας Αρτάκης και η δίσ Λούλα Ίωάν. Παραπούλη, εκ Θηβών, έδωσαν άμοιβαίαν υπόσχεσιν γάμου, Θερωώς συγαίρομεν.

Βαπτίσεις

Είς την νήσον Πρώτην της Κων/πόλεως έτελέσθη την 30ην Αύγουστου η βάπτισις του δευτεροτόκου άρρενος τέκνου του κ. και της κ. Μαγδαληνής Αλεξανδροίδου τού γένους Θεοφάνους Σπ. Θεοφανίδου εκ Πραστειού του Μαμαραά. Τό μυστήριον της βαπτίσεως έτελέσθη υπό του Έξάρχου του Παναγίου Τάφου πατρός Ίωάννου, με άνάδοχον την εκ πατρός μίμνην του βαπτισθέντος κ. Μαρίαν Β. Αλεξανδροίδου. Τό νεοφώτιστον έλαβε τό όνομα Θεοφάνης, τού εκ μητρός πάππου του. Είς τούς εύτυχείς γονείς, την άνάδοχον, τούς λοιπούς οικείους και συγγενείς και ιδιαιτέρω εις τόν εύτυχή πάππον, άγαπητόν μας φίλον και συνεργάτην κ. Θεοφάνην Θεοφανίδην, τού όλοιού ό έγγονος έλαβε τό όνομα, διαβιβάζομεν τās θεμάς εύχάς και συχαρητήρια μας.

Είς τόν έ ναόν του Αγίου Νικολάου Χαλκίδος έτελέσθη την 14)10)62 η βάπτισις του τέκνου του όπολογαγού Σ.Ο.Υ. κ. Νικολάου Γ. Ζέρβα και της κ. Στέλλας τό γένος Αγγελού Γ. Ταστούλου εκ Παλατιών του Μαμαραά. Τό νεοφώτιστον άνεδέχθη εκ της Ιεράς κολυμβήθρας ό ταγματάρχης κ. Ίωάννου Γ. Ζέρβας, κάλεσας αυτό Αγγελον.

Είς τούς εύτυχείς γονείς, τόν άνάδοχον, τούς πάππους και μάμνη εύχόμεθα να τούς ζήσιν και να τό χαιρόνται.

Γεννήσεις

Η κ. Βασιλική Εύαγ. Μακαρόνα έτεκεν έν Ν. Αμμουλία νή άρρεν.

Η κ. Αρχόντω Κοττάκη, έγγονή του Μέλησσα εκ Γαλλικών έτεκεν έν Ν. Αμμουλιανή θήλυ.

Η κ. Φρόσω Αποστ. Χωρενίου, τό γ. Καράκου, εκ Πασσαλιμανίου του Μαμαραά, έτεκεν έν Ν. Αμμουλιανή θήλυ.

Η κ. Ανθούλα Σάββα τό γ. Γ. Κουτρομπάκη, έτεκεν έν Ν. Αμμουλιανή άρρεν.

Η κ. Χριστίνα Μάρκου Στριανού εκ Γαλλικής, τό γ. Σ Αύδημιώτου εκ Πασσαλιμανίου του Μαμαραά έτεκεν έν Ν. Αμμουλιανή άρρεν. Τούτο βαπτισθέν, υπό της κ. Τασούλας Αρ γυροπούλου, όνομάσθη Αντώνιος.

Είς τούς εύτυχείς γονείς εύχόμεθα να τούς ζήσουν τα νεογέννητα.

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΦΕΥΓΟΥΝ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΑΛΙΑΝΤΖΗΣ

Ένας άκόμη από τούς παλιούς Περαμιώτες, ένας δυνατός άρχοντας πού τό όνομά του δέθηκε σφιχτά με την ιστορία των τελευταίων χρόνων της Περάμου έφυγε για πάντα από ανάμεσά μας. Ένας βαθύσκωτος πλάτανος πού χρόνια ζοκίαζε κάτω άπό τις φουντωτές φυλλοσιές του ένα κόσμο όλόκληρο, έπεσε και γκρεμίστηκε από τό άδυσώπητο χτύπημα του χρόνου πού δεν χαρίζεται σε κανένα ούτε στους άντρωμένους, γιατί ό Γιώργος Ταλιαντζής ήταν ένας άληθινός άντρωμένος στο σώμα και στη ψυχή.

Υίός του Γιαννάκου Ταλιαντζή και της Σμαραγδής τό γένος Τσαγανιά, γεννήθηκε στην Πέραμο στό 1873, τή χρονιά πού η μεγάλη φωτιά έσάρωσε όλόκληρη τή δυτική ένορία του Αγίου Γεωργίου. Νέος παντρεύτηκε την Αλεξάνδρα τό γένος Γιαννάκου Βόκοβιτς από την Χαρταλιμή και απέκτησε πέντε υιούς, τόν Γιάννη, τόν Στασινό, τόν Μιχαλάκη, τόν Νίκο και τόν Σέργιο. Ο Μιχαλάκης απέθανε ύστερα από μία σύντομη αρρώστεια στό 1919, εις ηλικία 16 ετών μαθητής τότε στη Ροβέρτειο τής Πόλης. Η μητέρα του η Αλεξάνδρα είχε πεθάνη πάνω στα νεάνια της από τό 1911 και ό Γ. Ταλιαντζής είχε πάρη για δεύτερη σύζυγό του την Ανθούλα, την έμορφη κόρη του Θανάση Ψοφίδου από την Πέραμο. Μαζύ της ζήσε όλα τα κατοπινά χρόνια αλλά δεν εύτύχησε να την έχει ως τις τελευταίες του ήμερες. Λίγα χρόνια μετά την άπελευθέρωση στό 1948 την έχασε ύστερα από μία άνελέτη αρρώστεια.

Η ζωή του Γιώργη Ταλιαντζή ήταν ένα συνεχές ανέβασμα μέχοι και τών τελευταίων ημερών της εθνικής συμφοράς τό 1922 πού τόν παρέσυρε και αυτόν πρόσφυγα μαζύ με τούς άλλους πρόσφυγας συμπατριώτες του στην Ελλάδα.

Γεννημένο άρχοντοπούλο, δεν άργησε από τά μικρά τού άκόμα χρόνια να ξεπεράση τά στενά όρια της γενετήρας του Περάμου για να εξελιχθή πραγματικός άρχοντας τής θάλασσας μέσα στην ίδια την Πόλη.

Τά ταλιάνια του, τρία στην Περίγλητο — από τόν κάβο Μολυβοβάσα έως τό Παλαμάρασι — δύο στη Χαρταλιμή — στην Έλη και στο Σοανλή — τρία στην Πέραμο — στό Πιθάρι, την Θανάσινα και τόν Μαχτοει — και τρία στον μυλό του Κυζικηνού κόλπου, — στό Μπακράτσι, τό Αρμενοχώρι και τό Καινούργιο χωριό — τροφοδοτούσαν την ψαροαγορά τής Πόλης σχεδόν μονοπωλιακά.

Ο Μπαλουκχανάς — η φαρόσκαλα τής Πόλης όπου άναγκαστικά έπλευρίζαν όλα τα ψαροκάικα, δεν πρόφτανε να ξεφορτώνη τά φορτία των καϊκιών του Γιώργη Ταλιαντζή.

Μέσα σε μία μέρα πέρασαν από την σκάλα αυτή τής έπίσημης δημοτικής ψαροαγοράς, 170 χιλιάδες ζευγάρια παλαμίδες άπό μία μοναδική καλάδα στο Πιθάρι τής Περάμου όπου έπιασαν 200 χιλιάδες ζευγάρια από αυτά 30 χιλιάδες μοιράστηκαν στους κατοίκους των γύρω χωριών πού βοήθησαν στο τράβηγμα των δικτύων.

Σε άλλη μία καλάδα στο Σοανλή τής Χαρταλιμής έπιασαν 70 χιλιάδες ζευγάρια και στα τρία ταλιάνια τής Περίγλητου έ-

μέτρησαν ένα εκατομμύριο εκατόν έβδομήντα χιλιάδες ζευγάρια πού έστειλαν στην Μπαλουκχανά μέσα σε δύο μήνες. Λογαριάστε τώρα προς πέντε οκάδες τό ζευγάρι για να ιδήτε τόν όγκο των ψαριών πού προμήθευσαν στην άγορά τής Πόλης τά ταλιάνια του Γιώργη Ταλιαντζή.

Σάν ένθώμιο των καλών αυτών ημερών έφύλαγε ό Ταλιαντζής τις άποδείξεις εισπράξεως του φόρου όπου άναφέρονται αυτοί οι άπίθανοι αριθμοί.

Ο Ταλιαντζής έμενε μονίμως στην Πόλη, σε ένα άρχοντοπούλο στη Περίγλητον. Κατέβαινε όμως κάθε τόσο στη Πέραμο για να παρακολουθή τις έπιχειρήσεις του στον κόλπον τής Κυζίκου και για να χαιρέται και τό χωριό του. Ο έρχομός του Γιώργη Ταλιαντζή στη Πέραμο έσημεινε γενικό συναγερμό σε πανηγύρι. Τά βιολιά του χωριού μόλις άκουαν πώς ήρθε στο χωριό τό Αφεντικό, έσπευδαν να τόν καλωσορίσουν και τό γλέντι δεν άργούσε να άναψη. Χρόνια παλιά, εύτυχισμένα, ξέγνοιαστα. Μάς φαίνονται τώρα σαν παραμύθια και όμως τά ζήσαμε...

Παράλληλα με τις άλιευνικές έπιχειρήσεις του ό Ταλιαντζής είχε ίδρύση στην Πέραμο ένα άτμοκίνητο άλευρόμυλο. Δίπλα στο τριώροφο αυτό κτίριο πού στέγαζεν τόν άλευρόμυλο είχε στήσει και ένα μεγάλο ύπόστεγο όπου τραβούσε τά καϊκια του για έπισκευές. Εκεί έλάτωνα και τά ψάρια πού δεν μπορούσε να άπορροφήση ή άγορά.

Λογάριαζε να ίδρύση και συγχρονισμένο έργοστάσιο για την κονοσροποίηση των ψαριών αλλά τά χρόνια του πολέμου πού έπληκλούθησαν δεν του επέτρεψαν να πραγματοποιήση και αυτή την έπιθυμία του.

Ψύχος άνοιχτόκαρδος και καλοϊουστής δεν άργησεν να δημιουργήση εύρύτατο κύκλο γνωριμιών στην άνωτάτη κοινωνία τής Πόλης — τās σχέσεις του ίδιου με τούς έπίσημους Τούρκους, τās έχρησιμοποίησε πάντοτε για να προστατεύση την ιδιαίτερη πατρίδα του την Πέραμο.

Στά μαύρα χρόνια του πολέμου 1914 — 1918 ό Ταλιαντζής έστάθηκε ένας γερός στύλος πού πάνω του στηρίχτηκε όλο τό χωριό. Είχε έπιτύχη να άναγνωρισθουν αι άλιευνικές έπιχειρήσεις του ως κοινής ώφελείας και έτσι όσοι εργαζόταν στα ταλιάνια και τά καϊκια του να θεωρούνται ότι ήταν εκεί έπιστρατευμένοι. Πολλοί χωριανοί γλύτωσαν μ' αυτό τόν τρόπο τις ταλαιπωρίες των ταγμάτων εργασίας — άμελέ ταμπουρού — όπου έστελναν όλους τούς έπιστρατευμένους Χριστιανούς.

Και όταν όλα τά παράλια τής Προποντιδος έκτοπίζονταν στο έσωτερικό τής Ανατολής πόσες φορές η έπέμβασις του Γιώργη Ταλιαντζή στους Ισχυρούς τής Πόλης δεν άπομάκρυνε τό κακό από την Πέραμο. Γι' αυτές του τις έπεμβάσεις δεν τόν χώνευε ό καϊμακάμης τής Πανόρηου, ένας φανατικός Χριστιανομάχος, πού είχε βάλη πείσμα να ξεκληρίση την Πέραμο. Και έτσι όταν όρισε ήμερα σηκώμου τής Περάμου και τής Μηχανιώνας την 17 Ίουλίου (1915), έστειλε από λίγες ήμερες πριν διαταγές στον μουντήρη να ειδοποιήση τούς κατοίκους να είναι έτοιμοι όταν θα έρθουν οι μαούνες από την

Πάνορμο να τούς πάρουν. Αλλά στις 16 Ίουλίου παίρνει καινούργια διαταγή από την Πόλη να μη σηκωθεί η Πέραμος. Την ίδια μέρα καταφθάνει στη Πέραμο ό ίδιος ό Ταλιαντζής για να τούς φέρη τό καλό μήνυμα.

Φρενιασμένος ό καϊμακάμης για τή νέα έπέμβαση του Ταλιαντζή στέλνει την άλλη μέρα (στις 17 Ίουλίου 1915) τούς άνθρώπους του στη Πέραμο, βάζει φωτιά και καιει πέρα ως πέρα όλο τό χωριό. Τό χωριό έγινε στάχτη αλλά οι άνθρωποι του έμειναν. Την ίδια μέρα πού καιγόταν η Πέραμος πέρασαν από τό λιμάνι τής οι μαούνες πού μετέφεραν τούς δυστυχισμένους Μηχανιώτες στην έξορία. Δεν ήξερε κανείς ποιούς να πρωτολυπηθή. Αυτούς πού πήγαιναν στο άγνωστον στην έξορία η αυτοίς πού έχασαν τά σπιτία και τό βίος των.

Αλλά αυτό είναι μία άλλη ιστορία πού θα την ξαναπούμε όσως μου τά διηγήθηκε ό ίδιος ό Ταλιαντζής.

Η Φάμπρικα — ό Μύλος — και ό καϊχανάς του Ταλιαντζή γλύτωσαν από τή φωτιά. Εκεί μέσασ βρήκαν στέγη πολλές οικογένειες τής Περάμου έως την τελευταία μέρα πού σηκώθηκε ό λότλετα τό χωριό τόν μοιραϊόν Αύγουστον τό 1922.

Αλλά με τις καταστροφές των σπιτιών τής Περάμου δεν ικανοποιήθηκε τό πάθος του άπαίσιου καϊμακάμη. Τό είχε βάλει πείσμα να ξεκληρίση όλότλετα την Πέραμο. Να σηκώση και τούς κατατρεγμένους κατοίκους στην έξορία. Δεν πέρασε καλά καλά ένας μήνας από τή φωτιά και στέλνει τούς ζαντιομέδες του στην Πέραμο μολοκάρουν τό χωριό και άρχίζουν να φορτώνουν μέσα στις μαούνες τις οικογένειες με τά λίγα πράγματα πού μπορούσαν να πάρουν μαζύ τους σε ρούχα και σε τρόφιμα.

Αλλά την άλλη μέρα καταφθάνει στην Πάνορηον ό Ταλιαντζής και φέρνει στον καϊμακάμη μία διαταγή με την ύπογραφή του πανίσχυρου Υπουργού των έσωτερικών του διαβόητου Ταλαάτ Πασά να ξεκιρηθή όριστικά η Πέραμος από τόν σηκομό. Όσοις πήραν την προηγούμενη ήμερα τούς είχαν στείλει κιάλας στο έσωτερικό τής Πανόρηου με άραμπάδες και δεν μπόρεσαν να τούς ξαναφέρουν πίσω. Οι άλλοι, οι μισοί περίπου έμειναν και γλύτωσαν την έξορία. Ξανά δεν τούς ενόχλησε ό καϊμακάμης.

Αυτός ήταν ό Γιώργης Ταλιαντζής. Η ζωή του είναι συναρμηνή με τή ζωή τής Περάμου των τελευταίων χρόνων — έως

την ήμερα του έκπατριμοί του μοιραϊό Αύγουστο του 1922.

Μαζύ με τούς συμπατριώτες του ήρθε και ό Γιώργης Ταλιαντζής πρόσφυγας και αυτός στην Ελλάδα. Όλη του τή περιουσία, τά ταλιάνια, τά καϊκια, τά σπιτία, τόν άλευρόμυλον στην Πέραμο και τό μέγαρο Αραμπιάν Χάν πού λίγο καιρό πριν από τή κατοστροφή είχε αγοράση στο Γαλατά τής Πόλης, όλα αυτά τά εγκατέλειψε στη Τουρκία. Στην Ελλάδα ήρθε μόνο με τή ψυχή του και την οικογένειάν του. Προσπάθησε να άναστήση τις έπιχειρήσεις του αλλά η θάλασσα έδω δεν του στάθηκε εύνοική.

Παρ' όλες τις οικονομικές άντιξοότητες πού αντιμετώπιζε δεν έπαυσε να ενδιαφέρεται για τούς συμπατριώτες του. Έχρησιμοποίησε τās σχέσεις του με τούς ιδύνοντας τής Επιτροπής Αποκαταστήσεως Προσφύγων και συνετέλεσε ώστε να ιδρυθή εις την σημερινήν του θείον ό συνοικισμός τής Νέας Περάμου Μεγαρίδος για να στείγη τήν δεύτερη λιτανεία προσφύγων Περαμιών πού ήρθαν από την Πόλη στό 1924.

Αποτραβηγμένος από τή δράση και κουρασμένος από τά χόδια πού τόν βάραιναν πέρασε τά τελευταία του χρόνια κοντά στην οικογένειάν του στη Νέα Καλλιόπολη στον Πειραιά όπου και έκλεισε τά μάτια του μέσα στους κόλπους τής οικογενείας του κοντά τά παιδιά και στα έγγόνια του πού τόν λάτρευαν.

Την κηδεία του πού έγινε στο Πειραιά την Τετάρτη 10 Οκτωβρίου παρηκολούθησαν εκτός από τούς οικείους και συγγενείς πλήθος φίλων και συμπατριωτών του Περαμιών, τό Κοινοτικό Συμβούλιον τής Νέας Περάμου και τό Διοικητικόν Συμβούλιον των Περαμιών Κυζικηνών, εκ μερους των όποιων κατετέθησαν στέφανοι.

Ο Γιώργης Ταλιαντζής ήπληξεν ένας δυνατός άνδρας. Πάλαιψε με τή ζωή και τή νίκησε αλλά δεν μπόρεσε να νικήση και τόν θάνατο. Η μνήμη του όμως θα μείνη αιωνία στους συμπατριώτες του Περαμιούς και σε όσους τόν ενόχρισαν...

Ας είναι έλαφρό τό χώμα πού τόν σκέπασε.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

—Θεοφάνης Γρ. Χαλβατζής (Μημπίκος)

Είς ηλικία 82 ετών άπεβίωσεν την 16)8)62 έν Ν. Υόρκη και έν τή έν τή πόλει ταύτη ηεροκομειφ τής Αρχιεπισκοπής ό εκ Πραστειού του Μαμαραά καταγόμενος άγαπητός συμπατριώτης Θεοφάνης Γρ. Χαλβατζής (Μημπίκος). Ο εκλιπών ήπληξεν ό πρώτος Πραστειτής διασχίσας τόν Ατλαντικόν Ωκεανόν τό έτος 1905, άνοιγοντας εις πολλούς άλλους συγγουριανούς του την οδόν τής μεταναστεύσεως εις Νέον Κόσμον και ιδρύοντας εκεί τό πατριωτικόν μας Σωματεϊον Άγιος Ερμόλαιο του όποίου ήπληξεν έν των χωριωτέρων στελεχών.

—Ίωάν. Χατζηγιαννακέρης Απεβίωσεν τόν π. μήνα Σεπτέμβριον και εκηδεύθη έν Ν. Αρτάκη με συμμετοχήν πλήθους κόσμου, ό καλός συμπατριώτης εκ Αρτάκης Ίωάννης Τηλ. Χατζηγιαννακέρης, καφεπόλης.

—Νικόλαος Βαλίλας

Ανεπαύθη έν Κυθίω και εκηδεύθη έν Ν. Αρτάκη την 5)10)62 ό Νικόλαος Βαλίλας, συνταξιούχος ταχυδρομικός διανομέυς. Κατά την κηδείαν του την όποιαν παρηκολούθησε σύμπασα η κοινωνία Ν. Αρτάκης, ώμίλησαν ό Ιερατικός προϊστάμενος τής κομπόλεως Οικονόμος κ. Σπυρίδων Αθανασίου και ό Προϊστάμενος του Ταχυδρομείου Νέας Αρτάκης κ. Ζήσης Αϊδίνης, έξάραντες τās άρετάς του μεταστάντος ως καλού χριστιανού, λαμπρού οικογενειαρχου και έντιμου ύπαλλήλου.

—Σοφία Παπαδοπούλου

Την 8)10)62 εξεδήμησεν προς Κύριον, εις ηλικία 73 ετών, και εκηδεύθη έν Χαλκίδι, η εκ Πραστειού του Μαμαραά συμπατριώτισσα Σοφία χήρα Σοφιάνου Παπαδοπούλου.

Advertisement for 'MISKO' cigars, featuring the text 'ΜΙΣΚΟ', 'ΖΥΜΑΡΙΚΑ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ', and contact information for Ergostasia and Prathria Athinon.

Τὸ Ἰάγμα, ὁτὴ Πέραμο

ΥΠΟ ΤΟΥ ΕΚΛΕΚΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ

ΟΙ ΣΥΜΠΑΤΡΙΩΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ Ι. ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ ΝΕΑΣ ΑΡΤΑΚΗΣ

Ἐκ μέρους τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματοῦ τῆς Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ἀρτάκης, ἐλάβομεν καὶ εὐχαρίστως φέρομεν εἰς τὴν δημοσιότητα τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν, ἀποτελοῦσαν ἀφ' ἑνὸς μὲν μίαν ἐπὶ πλέον ἀναγνώσιν τῆς ἠθικῆς ἀξίας καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς πατριωτικῆς χρησιμότητος τοῦ ὠραίου πνευματικοῦ δημοσιογραφικοῦ ἔργου μας, ἀφ' ἑτέρου δὲ θερμὴν ἐκκλήσιν πρὸς «πάντας Κυζικινοὺς καὶ Μαρμαρινούς, ὅπως περιβάλλουν αὐτὸ με στοργὴν καὶ ὑποστήριξιν ἵνα ἀπροσκόπτως ἐκδίδεται ἐπ' ἀγαθῶ τῶν συμπατριωτῶν».

Τὸν Πρόεδρον τῆς Ἐπιτροπῆς, ἐξαιρέτων κληρικόν καὶ με ἀνώτερα πατριωτικὰ αἰσθήματα ἀνθρώπου, οἰκονόμου κ. Σπυρίδωνα Ἀθανασίου, ἱερατικῶς προϊστάμενος Ν. Ἀρτάκης, καὶ τὰ μέλη αὐτῆς κ. κ. Νεάνθη Γκουλίαν, Ἰωάν. Γιαπουτζῆν, Ἄθαν. Καζάκον, Κων. Φινδάνην, Ἄντων. Μητάφην καὶ Βασ. Καλαθέρη, ἡ διεθυσιν τῶν «Μαρμαρινῶν Νέων» θερμῶς εὐχαριστεῖ διὰ τὴν συμπαραστάσιν τῶν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς διὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς πατριωτικῆς μας ἐφημερίδος.

ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ
ΝΕΑΣ ΑΡΤΑΚΗΣ

Ἄριθμ. Πρωτ. 18

Ἀξιότιμον Κύριον
ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΣΩΤ. ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΔΗΝ

Διευθυντὴν ἐφημερίδος «Μαρμαρινὰ Νέα»
Εἰς Ἀθήνας

Ἀγαπητέ μας Κύριε Λαμπαδαρίδη,

Ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματοῦ Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ἀρτάκης παρακολουθοῦσα τοὺς κόπους καὶ μόχθους οὓς καταβάλλετε διὰ τὴν ἀπρόσκοπον ἔκδοσιν τῆς ἐγκρίτου ἡμῶν ἐφημερίδος «Μαρμαρινὰ Νέα», ἐξαιρετικῶς χρησίμου πατριωτικῶν καὶ ὠραίων πνευματικῶν δημοσιογραφικῶν ἔργων, τὸ ὁποῖον μᾶς συνδέει μετὰ τὸ ἀλησμόνητον παρελθόν καὶ ξαναζωντανεῖ εἰς τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίαις μας τὰ παλαιὰ, ὠραῖα χρόνια, τῶν χαμένων Πατριῶν μας, ἐκφράζει τὰς ἀπείρους εὐχαριστίας ἅμα δὲ καὶ τὰς εὐχὰς ὅπως ἐν ὑγείᾳ πολλῇ ἐξακολουθήτε τὸ πατριωτικὸν τοῦτο ἔργον καὶ εἴθε τὴν ἀξίαν αὐτοῦ κατανοήσουν πάντες Κυζικινοὶ καὶ Μαρμαρινοὶ καὶ περιβάλλον αὐτὸ με στοργὴν καὶ ὑποστήριξιν, ἵνα ἀπροσκόπτως ἐκδίδεται ἐπ' ἀγαθῶ τῶν συμπατριωτῶν.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ μείνη κανεὶς ποὺ νὰ μὴ ἐγγραφῆ συνδρομητῆς καὶ ὑποστηρικτῆς τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἢ ὁποῖα μᾶς φέρνει δάκρυα εἰς τὰ μάτια ὅταν τὴν ἀναγνώσωμεν.

Λεχθήτε παρακαλοῦμεν τὴν ἐκ δραχμῶν 200 εἰσφορὰν μας ὑπὲρ ἐνισχύσεως καὶ ἀπροσκόπτου ἐκδόσεως τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος σας.

Μετ' ἐξαιρετικῆς τιμῆς
Ἡ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ
ΦΑΝΕΡΩΜΕΜΗΣ

Ὁ Πρόεδρος
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
† Οἰκονόμος
Τὰ Μέλη

Νεάνθη Γκουλίαν, Ἰωάννης Γιαπουτζῆς, Ἀθανάσιος Καζάκος, Κωνστ. Φινδάνης, Ἄντων. Μητάφης, Βασίλ. Καλαθέρης

Ἐν Νέᾳ Ἀρτάκῃ τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1962

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Πρῶτος λαχνὸς μιά ὀλόκληρη ἐπταόροφη πολυκατοικία ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Τζῶρτζ 14 (Πλατεῖα Κάνιγγος)
Πολλὲς δεκάδες σπίτια—αὐτοκίνητα—ἐκατομμύρια μετρητὰ θὰ κερδίσουν 24.750 τυχεροὶ

Κάθε μιὰ οειρὰ ἔχει καὶ τὰ δικά της χωριῶτὰ κέρδη

Τὰ λαχεῖα ὄλων τῶν οειρῶν μετέχουν τῆς κληρώσεως τῆς πολυκατοικίας καὶ ὄλων τῶν ἄλλων μεγάλων γενικῶν ποδῶν

**ΑΓΟΡΑΣΤΕ
ΛΑΧΕΙΑ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ**

**Ἀπὸ ὅλες τῆς οειρῆς
Κυκλοφοροῦν δεκάτη ἐννάτη καὶ εἰκοστὴ**

Στὸ φύλλο μηνὸς Μαΐου τῶν «Μαρμαρινῶν Νέων» ἀναφέραμε πῶς ἡ ἐποχὴ τοῦ 1913 ὅταν ἔγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ Παπαδοπούλειου Σχολείου καὶ τὸ χωριὸ πανηγύριζε, αὐτὰ ἦσαν καὶ τὰ τελευταῖα κτλὰ χρόνια ποὺ γνόρισε ἡ Πέραμος καὶ πῶς ἀπὸ τὸ 1914 καὶ ὕστερα ἄρχισαν τὰ μαρτύρια τοῦ χωριοῦ μαζί μετὰ μαρτύρια ὄλου τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου τῆς Μ. Ἀσίας.

Στὸ σημερινὸ φύλλο θὰ δώσωμε μιά σύντομη περιγραφή γιὰ τὸ «Γιάγμα» ποὺ κράτησε σὲ ἀναταραχὴ ὄλο τὸ χωριὸ, ἀρκετοὺς μῆνας τὸ καλοκαίρι τοῦ 1914.

Ὅταν μετὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους τοῦ 1912—13 ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν στὴν Τουρκία τὰ καραβάνια τῶν προσφύγων Τούρκων ἀπὸ τὴ Μακεδονία καὶ τῆς ἄλλης περιοχῆς ποὺ ἀποσπῆσθαι ἀπὸ τὸ Τουρκικὸ Κράτος καὶ προσαρτήθηκαν στὴν Σερβία καὶ τὴ Βουλγαρία, ἡ Τουρκικὴ Κυβέρνησις τὸ μόνο μέτρο ποὺ ἔλαβε γιὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἦταν νὰ τοὺς ἀφήσῃ ἐλεύθερους νὰ ἐγκατασταθοῦν ὅπου ἤθελαν.

Ἡ Μικρὰ Ἀσία χωροῦσε πολλὸν κόσμο καὶ δὲν εἶχαν παρὰ νὰ διαλέξουν ὅποιον τόπο τοὺς ἄρεζε.

Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐξεχύθηκαν στὰ Χριστιανικὰ χωριά ὅπου εὐρισκαν εὐκολὰ καλλιεργημένη γῆ καὶ σπῖτια ἔτοιμα γιὰ νὰ στεγασθοῦν. Οἱ κάτοικοι τῶν ἀπομονωμένων αὐτῶν χωριῶν ἔφευγαν ἀφήνοντας τὰ κτήματά των στὴ διάθεσιν τῶν μουατζιρηδῶν καὶ κατέβαιναν στὰ γύρω μεγαλύτερα κεφαλοχώρια.

Ἐνα τέτοιο κομμάτι μουατζιρηδῶν πέρασε ἀπὸ τὸν Λαϊμὸ, τὸν ἰσθμὸ τῆς Κυζίκου καὶ σκόρπισε στὰ γύρω χωριά πάνω στὴ Κυζικινη Χερσόνησο, ἀρπάζοντας ποίμνια κ' ὅτι ἄλλο εὕρισκαν στὸ πέρασμά τους.—Οἱ Χριστιανοὶ κάτοικοι μαζεύτηκαν στὰ χωριά τῶν μὴ τολμώντας νὰ βγοῦν ἔξω νὰ μαζέψουν τῆς σοδιῆς τῶν.

Τὰ πρῶτα χωριά ποὺ ρημάχτηκαν ἦταν τὸ Ἀρμενοχώρι, τὸ Ἐπάνω Χωριὸ, τὸ Γιαπιτζῆ, τὸ Κάτω Χωριὸ τὸ Νεοχώρι. Δὲν ἄργησαν νὰ φτάσουν στὴ Λαγκάδα καὶ στὸ Καστέλι καὶ στὰ σύνορα τῆς Περάμου. Ὅλο τὸ Καπίνταγι πλημμύρισε ἀπὸ μουατζιρηδες.

Ἡ στάσις τῶν Τουρκικῶν Ἀρχῶν ἦταν πολὺ περίεργη. Κρατοῦσαν αὐστηρὰ οὐδετερότητα.—Ὅταν οἱ δημογέροντες τῆς Περάμου διεμαρτυρήθηκαν στὸν Μουδῆρη—τὸν Ἐπαρχο—τοὺς ἀπήντησε ὅτι οἱ μουατζιρηδες αὐτοὶ δὲν εἶχαν κανένα δικαίωμα ν' ἀρπάξουν τὰ κτήματα τῶν νοικοκυραίων καὶ ἂν ἔπιαναν κανέναν ἀπ' αὐτοὺς νὰ κἀνὴ γιάγμα—λεηλασία—νὰ τὸν παραδίδουν σ' αὐτὸν.

Ἐπῆσαν ἀρκετοὺς καὶ τοὺς παρέδωκαν στῆς Ἀρχές. Ὁ Μουδῆρης τοὺς ἔπελνε συνοδείᾳ στὴν Πάνορμο ἄλλὰ ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς ἄφησαν ἐλεύθερους χωρὶς νὰ τοὺς ἐπιβάλλουν καμμιὰ τιμωρία. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ὁ μουτῆρης ἦταν, ἡμερὸς ἀνθρώπος καὶ εἶχε ὅλη τὴν καλὴ διάθεσιν νὰ προστατεύσῃ τὸ χωριὸ ἄλλὰ δὲν μπορούσε καὶ νὰ ἐκδηλώθῃ φανερὰ.

Ἦταν φανερό πῶς ἡ Κυβέρνησις δὲν τοὺς ὑποστήριζε σ' ἀνοιχτὰ ἄλλα καὶ δὲν ἔπαινε μὲτρα νὰ προστατεύσῃ τὰ Ἑλληνικὰ χωριά.

Οἱ Περαμιώτες μαζεύτηκαν τότε μετὰ στὸ χωριὸ. Ὁπλίστηκαν μετὰ ὅτι ὄπλο διέθεταν, ἕνα πιστόλι, ἕνα κυνηγετικὸ ὄπλο, ἄλλος μετὰ ἕνα κασμά, ἄλλος μετὰ ἕνα κοντόξυλο καὶ φύλαγαν καραοῦλι, μέρα καὶ νύχτα, στὰς εἰσοόδους τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ ἐμποδίσουν κανένα ξαφνικὸ γιουρούσι μέσα στὸ ἴδιο τὸ χωριὸ.

Οἱ Περαμιώτες τῆς Πόλης ποὺ εἶχαν τῆς οικογένειες των στὴν Πέραμο ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ προστατεύσουν τοὺς δικούς των. Τὸ χωριὸ ζῶσε μέσα σὲ μιὰ ἐφιαλτικὴ ἀγωνία. Ἀλλὰ αὐτὸ

δὲν μπορούσε νὰ ἐξακολουθῆσῃ ἔτσι.

Τότε πήραν τὴν μεγάλη ἀπόφασιν, νὰ βγοῦν ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ νὰ κυνηγήσουν τοὺς ἐπιδρομεῖς μακριὰ ἀπὸ τῆς ἀγροτικῆς περιοχῆς τῆς Περάμου. Σ' αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν πρωτοστάτησε ὁ Νικολάκης Καραγιώργης. Ἄντρας μυαλωμένος καὶ ἀποφασιστικὸς ἔβλεπε πῶς τὸ νὰ μείνουν κλεισμένοι ὄλοι μέσα στὸ χωριὸ δὲν ἔβγαينه τίποτα. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θ' ἄφηναν τοὺς μουατζιρηδες νὰ φτιάξουν καλῆς μέσᾳ στὰ κτήματα τῶν Περαμιωτῶν καὶ ἅμα θὰ ἔκαμαν ἐκεῖ μόνιμη ἐγκατάστασιν μετὰ τῆς φαμίλιες των θὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ τοὺς διώξουν.

Ἐτσι ἐξεχύθηκαν ἕνα πρωῖνὸ ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Ἀγέλῃ—τὸν κεντρικὸ ἀγροτικὸ δρόμο—πρὸς τὸ Μεγαλορέμα. Τοὺς πρῶτους ποὺ ἔπιασαν τοὺς ἔδωσαν στὰ δένδρα καὶ τοὺς ἔδωκαν ἕνα γερὸ ξύλο, ἀποφεύγοντας νὰ τοὺς ἀποτελειώσουν γιὰ νὰ μὴ δημιουργήσουν μεγαλύτερες συνέπειες.

Ἐστερα προχώρησαν μιὰ ὁμάδα πρὸς τὸ Μικρὸ χωριὸ καὶ ἄλλη πρὸς τὴν Ἀγία Παρασκευὴ καὶ τὰ σύνορα τοῦ Καστελιού, δένοντας καὶ δένοντας στὰ δέντρα ὅσους ἔπιαναν. Ἐστερα τοὺς ἔλυσαν καὶ τοὺς ἄφηκαν νὰ πᾶν νὰ ποῦν καὶ στοὺς ἄλλους πῶς ἂν δὲν ἔφευγαν τὴν ἴδια μέρα πέρα ἀπὸ τὸ Λαϊμὸ θὰ τοὺς σκότωναν ὄλους καὶ πῶς τέτοια διαταγὴ εἶχαν ἀπὸ τὸν Μουντῆρη.

Τέτοια διαταγὴ δὲν εἶχαν βέ-

βαια, ἀλλὰ καὶ οἱ Μουατζιρηδες δὲν εἶχαν καμμιὰ ἐπίσημη ἐνθάρρυνσιν ἀπὸ τῆς Τουρκικῆς Ἀρχῆς.

Ἐως τὴν ἄλλη μέρα ξεκαθάρισε ὅλη ἡ χερσόνησος ἀπὸ τοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ ἕνα μόνιμο φυλάκιο ἀπὸ Περαμιώτες ἐγκαταστάθηκε γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον κοντὰ στὸ Λαϊμὸ.

Ἐτσι ξαναῶρε τὸ χωριὸ καὶ μαζί μετὰ τὴ Πέραμο καὶ τὰ ἄλλα γύρω μικρὰ καὶ ἀδύνατα ἑλληνικὰ χωριά τὴν ἡσυχία καὶ τὴν ἀσφάλειά τους.

Ὅχι ὅμως γιὰ πολὺ καιρὸ. Σὲ λίγους μῆνες ὅταν εἶχε κηρυχθῆ ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος στὸ 1914 καὶ ἡ Τουρκία μπῆκε στὸ πόλεμον στὸ πλευρὸ τῆς Γερμανίας, τότε μετὰ τὸ πρόσχημα ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ χωριά τῆς Προποντιδὸς ἐφωδίαζαν τὰ Ἀγγλικὰ ὑποβρύχια, ἡ Κυβέρνησις τῶν Νεοτούρκων συνέλαβε τὸ σατανικὸ σχέδιον νὰ ἐξοντώσῃ τελειωτικὰ τὸ Ἑλληνικὸ στοιχεῖο μετὰ τὸν προσωρινὸ τάχα ἔκτοπισμὸν τοῦ στὰ βάθη τῆς Ἀνατολῆς.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ καταστρώθηκε ἀπὸ τὸν Γερμανικὸ Ἐπιτελεῖο καὶ οἱ Νεότουρκοι τὸ ἐφόρμωσαν μετὰ τὴν ἀγριότητα. Καὶ κοντὰ στὰ παράλια χωριά καὶ τὰ νησιά τοῦ Μαρμαρᾶ, ξεσήκωσαν ὄλα τὰ Ἑλληνικὰ χωριά καὶ ἀπὸ τὰ μεσόγεια ἀκόμα τῆς Θράκης.

Ἄλλα αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἱστορία καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε.

Γ. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΟΡΑΣ ΕΙΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ ΚΥΖΙΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΟΠΟΘΕΣΙΑΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΚΥΖΙΚΟΥ

ὑπὸ τοῦ Ἱερατικῶς Προσταμένου Ν. Ἀρτάκης Οἰκονόμου κ. Σπυρ. Ἀθανασίου ἐλάβομεν καὶ εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν: Ἀγαπητέ μου κ. Λαμπαδαρίδη,

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 181 - 183 φύλλο τῆς ἐγκρίτου ἡμῶν Ἐφημερίδος «Μαρμαρινὰ Νέα» παρετηρήσαμεν ὠρισμένα τινὰ λάθη παρὰ ἀρθρογράφου ὡς τοῦ κ. Γεωργίου Αὐγερινού καὶ τῆς ποιητρίας κ. Ἐλένης Λασκαρίδου, λάθη οὐσιώδη χρίζοντα διορθώσεως, πρῶτον δὲ τοῦτο κατὰ μὲτρα διαμαρτυρίας τῶν κατοίκων τῆς Νέας Ἀρτάκης καὶ δὴ προσώπων οἱ ὁποῖοι ζοῦν καὶ οἱ ὁποῖοι παρευρίσκοντο κατὰ τὰς ἀποφράδας ἐκείνας ἡμέρας τοῦ διωγμοῦ.

1) Ὁ ἐξαιρετὸς ἀρθρογράφος κ. Αὐγερινὸς γράφει εἰς τὸ ἄρθρον τὸν «Μία ἑλιβερὰ ἐπέτειος ἀπὸ τὴν τραγωδίαν τῶν χαμένων Πατριῶν μας» ὅτι κατὰ πληροφορίας τοῦ Γαβριὴλ Ψύχα σχετικῶς περὶ τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης τῆς Φανερωμένης ὁ ἡγούμενος τῆς Μονῆς παρέλαβε τὸ εἰκόνημα ἀπὸ τὸ χωριὸν Λαγκάδα καὶ τὸ μετέφερε εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τὸ ἀληθὲς ἔχει ὡς ἑξῆς: Ἡ εἰκὼν τὴν 23ην Μαΐου 1922 εὐρίσκειτο κατὰ συγκαρίαν ἐν Ἀρτάκῃ ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὴν παρέλαβεν δὲ ὁ ἐκ Νέας Ἀρτάκης Πρόξενος καὶ ἔμπορος ἑλλῶν καὶ κρασιῶν κ. Ζημπούλης Κιουρτσῆς εἰς τὸ ἐκμισθωθὲν πλοῖον του καὶ μετ' ἄλλων ἱερῶν σκευῶν καὶ ἀμφίων καὶ τὸ παρέδωκεν ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἔνθα καὶ εὐρίσκειται μέχρι σήμερον, ὁ σεβαστὸς οὗτος γέρονς ζῆ καὶ εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις, Ἰερτακινὸς τὴν καταγωγὴν.

2) Ἡ κ. Ἐλένη Λασκαρίδου εἰς τὸ ποίημά της «Ἡ Ἀρχαία Κύζικος» γράφει πρῶτον ἐν ἀκροστελλίδι ἡ κησις τοῦ ἡρώου Κυζίκου τῶν χρόνων τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ ἡ ἀποικία τῆς Μιλήτου, θαμμένη κάτω ἀπ' τὸ

ἀμπελοχώριον τῆς Περάμου, τὸ τοιοῦτον εἶναι ἀναληθὲς διότι ἡ ἀρχαία Κύζικος εὐρίσκειτο τὸ πάλαι, ὡς ἀναγράφει ἡ ἱστορία, εἰς τὸ στενὸν μέρος τὸ ὁποῖον ἐνόησε τὴν Κυζικηνὴν Χερσόνησον μετὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εἰς θέσιν καλουμένην Μπαλιζῆ περιφέρειαν τῆς παλαιᾶς καὶ ἀληθοῦς Ἀρτάκης καὶ ἡ ὁποία κατόπιν καθιέρωσε οἱ κάτοικοι ἠνώθεσαν μετὰ τῶν Ἀρταμιῶν μέρος δὲ αὐτῶν μετόκησαν παρὰ τοῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου (βλέπε διβλίον ἱατροῦ Ἰπποκράτη Μακρῆ Οἱ ΚΑΤΟΙΚΟΙ ΤΗΣ ΚΥΖΙΚΗΝΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ) καὶ οἱ Ἀργοναῦται διεπεραιώθησαν πλησίον τῆς Ἀρτάκης, ἔνθα σώζεται καὶ τὸ Παγάθο, ἡ Ἀρτακία κρηνη κατὰ τοὺς ἱστορικοὺς, οὐδεμίαν δὲ περιπτώσεως ὑπάρχει ὅτι ἡ ἀρχαία Κύζικος ἦτο πλησίον τῆς Περάμου.

Ἄλλα καὶ κατὰ τὸ πρόσφατον διβλίον τοῦ Καϊκαμάχη Διοικητοῦ τῆς Ἀρτάκης ἀποσταλλέν εἰς τὴν Κοινότητα Νέας Ἀρτάκης πρὸς τετραετίας ΑΡΧΑΙΑ ΚΥΖΙΚΟΣ εἰς τουρκικὴν μὲν διάλεκτον ἀλλὰ μετὰ λατινικῶς χαρακτῆρας γράφει ὅτι γενομένην ἀνασκαφῶν ἐν τῇ θέσει Μπαλιζῆ εὐρέθησαν πολλὰ ἱστορικὰ μνημεῖα, καλλιμάρμαρο ἀγάλματα, κίονες καὶ ἄλλοι ἐξαιρετοὶ ἐνδιαφέροντος θησαυροὶ (μετὰ παραστατικὰς εἰκόνας) ἐκ τῆς παλαιᾶς ποτὲ διαλαμψῆς πόλεως Ἀρχαίας Κυζίκου.

Ταῦτα πάντα γράφω πρὸς ἐπαλήθευσιν, ὡς ἔχοντα ἐν τῇ πραγματικότητι.

Μετ' εὐχῶν
ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
Οἰκονόμος Ἱ. Ἱερατικῶς προ-
στάμενος Νέας Ἀρτάκης

Ὁ κ. Γεωργίος Αὐγερινός, ὑπ' ὄψιν τοῦ ὁποῖου ἐθέσαμεν τὰ ἀνωτέρω, μᾶς ἀπέστειλε τὴν κατωθὶ ἐπιστολήν: Κύριε Διευθυντά,

Διεξῆλθον μετὰ προσοχῆς τὴν (Συνέχεια εἰς τὴν 4ην σελίδα)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ - ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ - ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΜΑΡΜΑΡΑΣ ΤΗΣ ΠΡΟΠΟΝΤΙΔΟΣ ΝΕΟΣ ΜΑΡΜΑΡΑΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΝΑΟΥΣΑΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΟΣ Χριστόδουλος Ματθαίος

*Υπό του κ. Δημ. Παλλάκα, κα ταγομένου εν Ναούσης και διαμένου εν Θεσσαλονίκη, μάς απεστάλη εν Ν. Μαρμαρά αντίγραφον της κατωτέρω επιστολής του, απενθυνομένης προς την συνάδελφον «Φωνή της Ναούσης», την οποίαν ευχαρίστω δημοσιεύομεν.

Αύτη αφορά τὰς διασωθείσας ἐκ τῆς ἐξορίας τοῦ 1915 καὶ μετὰ τὸν ἐκπατρισμὸν μᾶς μεταφερθείσας ἐκ γενετήρας ἀγίας εἰκόνας τοῦ Τέμπλου τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν Νέου Μαρμαρά, ἱστορικθῆσαι κατὰ τὸ ἔτος 1906 ἐν Ἁγίῳ Ὄρει διὰ δωρεᾶς τοῦ Γερασίμου Γαβριηλίδου Μαρμαρινοῦ, κατὰ τὴν ἐποχὴν ἀνεγέρσεως τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τῶν Ταξιαρχῶν παλαιῶ Μαρμαρά, ἔργα χειρῶν τοῦ Ἀγιογράφου Χριστοδούλου Ματθαίου Ναουσαίου.

Ἀγαπητὴ «Φωνή», Πέρσοι τέτοιον καιρὸν, εἶχατε τὴν καλωσίην νὰ διαθέσετε τίς στίλβες σας γιὰ δύο σημειώματά μου σχετικῶς μὲ τὸ καθόλου ἔργον τοῦ ἔκτιστου ἁγιογράφου πατριώτου μᾶς ἀειμνήστου Χριστοδούλου Ματθαίου.

Θὰ σᾶς ἀναφέρω τί μου συνέβηκεν ἐφέτος, καὶ θέλω νὰ πιστεῦσθε ὅτι ὁ ἀναγνώστης σας δὲν θὰ μᾶς κατηγορήσῃ, ὅτι ἐγένετο κατάρχησι τῶν πολιτῶν ἐν τῶν σας.

Προγραμματίσα ἕνα 15ήμερον γιὰ παραθερίσμα ἐντὸν Ν. Μαρμαρά Χαλκιδικῆς ἀπὸ ὅπου, καί, ὅπως βλέπετε, σᾶς γράφω. Ἡ Χαλκιδικὴ φημιζέται γιὰ τὴν πλούσια θλάσθησί της καὶ τὰ ταυτελένια ἀροσιόγιά της. Πεύκο καὶ λαμικοποπόσια θάλασσα: Μαγεῖα! Σὺν φάριᾳ ἀπ' τὴ θάλασσα ἐπὶ τὴν ἀγία κ.λ.π. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτὸ καὶ νὰ μὴ ξεφύγῃ. Ἐκκλησία τοῦ μιά. Τῶν Ταξιαρχῶν (1937). Τὴν ἐπεσκέφηθα. Καὶ χάριεν κατὰ δὴ καὶ κατὰ κεί. Βρισκόμουν ἐντὸν ἀερο δειλὸ τοῦ τέμπλου καὶ μὴ μᾶλλον ἐντὸν μιά εἰκόνα. Διαβάξω: «Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι». Ἀριστερὰ κάτω: «Ἔργον Χριστοδούλου Ματθαίου Ναουσαίου». Στὸ κέντρον, μὲ γράμματ' αὐτοῦ ἰδίου: «Γερασίμου ἢ δαπάνη διὰ ταίτην τὴν εἰκόνα ἐκ μνημόσυνον γονέων καὶ αὐτοῦ εἰς τὸν αἰῶνα. Προηγουμένου Βατοπεδινοῦ Γαβριηλίδου τοῦ Μαρμαρινοῦ. Ἔτος χιλιοστοῦ ἔκτου κ' ἑνεακοσιοστοῦ». Πρῶτὴ σκέψη: 1906 ἄρα ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι φεμένη ἀπὸ τὸν Μαρμαρὰ τῆς Πόλης. Κι' ὅπως ὅταν ὁρίσῃ κανένα νομίσμα ἐντὸν δρόμῳ τὸ τσεκάνει μὲν μὲ κάποια λαχτάρα, ἀλλὰ κεντὰς μὴ τυχὸν ἔχει κ' ἄλλα ἐπὶ... σερὰ, ἔτσι συνέχισα κ' ἐγὼ τὴν παρατήρησιν. Καὶ ὅρῃα πολλὰ... νομίσματα! Ὅλο τὸ τέμπλο κοσμημένο μὲ μεγάλας εἰκόνας,

ἀφιερῶσεις τοῦ ἰδίου καὶ ἔργον Χριστοδούλου Ματθαίου Ναουσαίου». Ἀνὰ τέσσαρες εἰκόνας ἐκατέρωθεν τῆς ὠραίας πόλης. Δεξιὰ: Χριστὸς (ὁρθὸς) Πρόδρομος (ὁρθὸς) ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου (σάν αὐτὸν ποὺ εἶναι ἐπὶ τὴν Μητρόπολιν Θεο) νίκης) καὶ οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι. Ἀριστερὰ: Παναγία μὲ τὸ Χριστούλη ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά. Ἡ σύναξις τῶν Ἀρχαγγέλων, Κων)νος καὶ Ἐλένη καὶ ἅγιος Δημήτριος (ὁρθὸς, κρατῶντας ἐντὸν ἕνα χεῖρ ἐσταυρὸ καὶ ἐντὸν ἄλλο τὴν ἀσπίδα.— Κι' ἐγὼ τὸν ἤξερα πάντα καθυλλάρη). ὅλες ἐντὸν γνωστὸ στυλ τῆς ἀναγεννήσεως.

Ἐπειὰ ἀπ' τὰ παραπάνω, ξένο, ἀρχισα νὰ νοιώθω τὸν ἐαυτό μου σάν οἰκίον πρὸς τοὺς Μαρμαρινούς. Μᾶς συνέδεε ἡ ἀγία Τέχνη πάντοτε σὲ ἀγιογραφίαι πατριότη μᾶς, ἀγιογραφίαι, ποὺ ἔχουν πικρὴ ἱστορία, βουτηγμένη ἐντὸν πολλὰ δάκρυα καὶ αἵματι...

Λίγη ἱστορία, καθὼς μὴ τὴν διηγῆσθε ὁ κ. Σταύρος Λουκάκης (Μαρμαρινός) ποὺ εἶναι καὶ ψάλτης τῆς ἐκκλησίας. Ὁ Μαρμαρὰς — νησίδα τῆς Προποντιδος, κατοικεῖται ἀπὸ Ἕλληνας (4.000) Τούρκους κ' Ἑβραίους. Ὁ προηγουμένος τῆς Μονῆς Βατοπεδίου Γαβριηλίδης Μαρμαρινός τὴν καταγογγῆ, ἦταν μεγάλης πνευματικῆς ἀξίας ἄνθρωπος καὶ τὸ... φουσίσειεν καὶ ἡ σωκοίλια του. Γιαντὸ καὶ ἀπὸ ἐκτίμησιν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ ἁγιογράφου πατριότη μᾶς, ἔκαμε τίς ἀφιερῶσεις ὅλων τῶν εἰκόνων ἐπὶ τὴν πατρίδα του. Τὸ 1915, ἐπειδὴ δροῦσαν συμμαχικὰ ὑποβρύχια ἐπὶ τὴν θάλασσά του, ἔθεωρήθη ὑποπτό τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖο, γιὰ παροχὴ πληροερίων, τροφοδοσίας κ.λ.π. καὶ, ἄρον-ἄρον, σὴνθηκεν ἐξορία ἐντὸν ἐνδοτέρω τῆς Μ. Ἀσίας. Γενικὸ ὄρημαδὸ ἐντὸν σπιτικό του. Μὲ τὴν λήξιν τοῦ πολέμου, τὸ 1918 ἐπανήλθαν — ὅσοι ζωντανοί. Οἱ εἰκόνας ἔμειναν ἄθικτες ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ λατρεία τους συνεχίσθη. Συνέχεια ἐπῆλθε τὸ μαῦρο 1922. Γενικὸ ξεριζώμα. Γνωστὴ ἡ φρικτὴ προσφυγικὴ περιπέτεια μὲ τὸ ἐπαισιόχρητο παζὰρι τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν. Τὴν ὥρᾳ οἱ Μαρμαρινοί, ἐπὶ τὴν Πατρίδα τους, ἐπὶ τὸν Ν. Μαρμαρὰ τους, ἔφεραν μαζί καὶ τίς εἰκόνας τῶν ἁγίων τους. Μέσα ἐντὸν ἄλλης παλῆς (Βυζαντινῆς) καὶ καινοῦργιαι εἰκόνας, λαμπρύνει τὴν ἐκκλησίαν τους καὶ ἡ ὀκτάδα: «Ἔργον Χριστοδούλου Ματθαίου Ναουσαίου» — «ἔτους χιλιοστοῦ ἔκτου κ' ἑνεακοσιοστοῦ».

Ἄδικα ἔχομε πῆ ὅτι ἡ Νάουσα δὲν εἶναι μονάχα ἡρωική: Μὲ φιλικώτατα αἰσθητά καὶ χαριετισμούς ΔΗΜ. Γ. ΠΑΛΛΑΚΑΣ Ν. Μαρμαρὰς — Χαλκιδικῆς 20.8.1962

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΦΕΛΗ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΠΕΡΑΜΙΩΝ-ΚΥΖΙΚΗΝΩΝ

Μέσα εἰς τὰς ἐπιδηξίαις τοῦ Συλλόγου τῶν Περαιμίων Κυζικητῶν προτείνουσαν θέσιν κατέχει ὡς γνωστὸν ἡ μέριμνα διὰ τὴν μαθητικῶν νεολαίαν τῆς Νέας Περαιῶν Μεγαρίδος. Μεταξὺ ἄλλων ὁ Σύλλογος ἔχει θεσπίσῃ ἀπὸ διετίας ὑποτροφίας τῶν ἀποφοιτούντων ἐκ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς Κοινότητος εἰς τὸ Γυμνάσιον Μεγάρων—ἀνωτέρω οἱ ἐφετεῖνοι ὑπότροφοι τοῦ Συλλόγου μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι Τασοῦλα Χονδροῦδου, Ἐλένη Κατσαλίδου, Γεώργιος Παπαδόπουλος καὶ Φώτιος Χειλῆς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγναρῆς τῶν εἰς τὸ Γυμνάσιον Μεγάρων. Εἰς τὸ μέσον ἡ Κα Ἐυφροσύνη Ν. Ἰωαννίδου, πρόεδρος τοῦ κλιμακίου τοῦ Συλλόγου ἐν Νέῳ Περαιῶν καὶ μέλος τοῦ Δ. Συμβουλίου

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος) πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολὴν τοῦ Ἱερατικῶς Προϊσταμένου τῆς Νέας Ἀρτάκης Οἰκονόμου Σπυρίδωνος Ἀθανασίου, καὶ αἰσθάνομαι τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὸν εὐχαριστήσω θερμῶτα διὰ τὰς πληροφορίες τὸν περὶ τῶν συνθηκῶν διασώσεως τοῦ ἱστορικοῦ καὶ θανατοῦργου εἰκονίσματος τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης.

Εἰς τὴν ἀφήγησίν του ὁ μακαρίτης Γαβριὴλ Ψύχας ἐβασίσθη εἰς τὰ ἐπὶ τόπου συγκεχυμένας λόγους τῆς καταστάσεως φήμας, τὰς ὁποίας δυστυχῶς ἤκουσα ἀργότερον καὶ ἀπὸ ἄλλα πρόσωπα ἀγνωστῶν προφανῶς τὴν πραγματικότητα. Οφείλεται συνεπῶς δικαίως ἐπαινος καὶ ἐγνωμοσύνη εἰς τὸν ἐξαιρετὸν πατριότη κ. Ζημιούλην Κιουρτσὴν πρόκριτον Ἀρτακηνῶν, διὰ τὴν διάσωσιν τοῦ εἰκονίσματος.

Ὅσον ἀφορᾷ τὰς παρατηρήσεις σχετικῶς μὲ τὸ ποίημα τῆς Ἐλένης Λασκαρίδου, νομίζομεν ὅτι μὲ αὐτὸ δὲν καταπατοῦνται ἀπὸ τοὺς Περαιμίου τὰ κληρονομικὰ δικαιώματα τῶν Ἀρτακηνῶν ἐπὶ τῆς Κυζίκου. Τόσον ἡ Ἀρτάκη, ὅσον καὶ ἡ Πέραμος εὐρίσκοντο πλησιέστερα εἰς τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς Κυζίκου, μετὰ δὲ τὴν ὀλοσχερὴν καταστροφὴν τῆς ἱστορικῆς πόλεως, εἶναι φυσικὸν οἱ περισσοθέντες κάτοικοι νὰ ἔχουν ἐνσωματωθῆ εἰς τὴν Ἀρτάκην καὶ εἰς τοὺς πλησιέστερους οἰκισμοὺς ἐπὶ τῆς Χερσονήσου μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο ὁ τῆς Περαιῶν ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς. Μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν τὰ ὄρια τῆς αἰγιαλίτιδος ζώνης τῆς Περαιῶν ἐξετείνοντο πρὸς τὸν μυχὸν τοῦ Κυζικηνοῦ Κόλπου μέχρι τοῦ ὀρμίσκου Μπαχτσὲ πρὸ τοῦ ὀρμου Μπακράτσι, ἡ δὲ ἀγροτικὴ πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν περιφέρεια ἔφθανε μέχρι τῆς κοιλάδος ὅπου ἡ Μονὴ τῆς Φανερωμένης. Σήμερον εἰς τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας πόλεως καὶ περὶ αὐτῆς εὐρίσκονται τὰ χωρία Ἀρμενοχώρι, Καινούργιο Χωριὸν καὶ

Ἐπάνω χωριὸν τὰ ὁποία ἀσφαλῶς δὲν ὑπῆρχον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἶναι δὲ προφανῶς πολὺ νεώτερα κτίσματα.

Ἐξ συγχωρηθῆ, λοιπὸν εἰς τὴν Ἐλένην Λασκαρίδου ἡ ποιητικὴ ἀδεία τοποθέτησις τῶν ἀμπελώνων τῆς Περαιῶν εἰς τὰ ἐρείπια τῆς Κυζίκου δεδομένου ὅτι καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς, ἱστορικοὶ καὶ οἱ ποιηταί, ἀναφέροντες τὰ ἴδια πράγματα εἰς τὴν Μεγάλην Ἐγκυκλοπαίδειαν τοῦ Πυρσοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ κεφαλαίου Κυζίκος καὶ εἰς τὴν λέξιν Πέραμος, εἰς τὰ ὁποία καὶ παραπέμπομεν τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Πάντως εὐχαριστοῦμεν θερμῶτα καὶ πάλιν τὸν ῥέκτιν Ἱερατικῶς προϊσταμένον τῆς Νέας Ἀρτάκης Οἰκονόμον κ. Σπυρίδωνα Ἀθανασίου διὰ τὸ ἐνδιαφέρον του πρὸς ἐξακριβῶσιν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας τῶν συνταρακτικῶν γεγονότων τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῶν πολυταῶν πατριδῶν μᾶς Ἀρτάκης καὶ Περαιῶν.

Μετ' ἐξαιρέτου τιμῆς ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

Ἡ ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ ἌΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Ἔτος Ἰδρύσεως 1917 ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Φραγκλίνου Ρουζβελτ 41 Τηλέφωνα 626.051—623.660

ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ: ΠΥΡΟΣ—ΘΑΛΑΣΣΗΣ ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ - ΑΥΤΩΤΩΝ

Ταχεῖα ἐξυπηρέτησις Ἀμεσος διακανονισμὸς ζημιῶν Πρακτορεία εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος

ΔΙΑΡΡΗΞΙΣ ΚΑΙ ΚΛΟΠΗ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ Ν. ΑΡΤΑΚΗΣ

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΥΛΩΝ

Τὴν νύκτα τῆς 7/10/62 ἀγνωστοὶ διαρρήξαντες τὸν ἱερὸν Νάον Παναγίας Φανερωμένης Νέας Ἀρτάκης, ἀφῆραν χρήματα καὶ τιμαλφῆ ἀπογυμνωσάντες τὴν εἰκόνα τῆς Θεομήτορος ἐκ τῶν ἀφιερωμάτων τῆς.

Τὰ γεγονότα συνέβησαν ὡς ἑξῆς:

Τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης τῆς κλοπῆς, εὐρέθησαν διασκορπισμένα ἐξωθὶ τοῦ ναοῦ ἐν χρυσοῦν δακτυλίδιον καὶ ἐν χρυσοῦν βραχιόλιον ἐκ τῶν ἀφιερωμάτων τῆς εἰκόνας Φανερωμένης. Μόλις ἐπληροφόρηθη τοῦτο ὁ ἐφημέριος πατήρ Σπυρίδων, ἔσπευσε εἰς τὴν ἐκκλησίαν μετὰ τῶν ἐπιτρόπων ὅπου κατὰπληκτοὶ εἶδον παραβιασμένην τὴν θύραν. Εἰσέρχονται εἰς τὸν ναὸν καὶ βλέπουν σπασμένο τὸ τζάμι τῆς εἰκόνας τῆς Παναγίας ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔχον ἀφαιρεθῆ ὅλα τὰ ἀφιερώματα Ἐπίσης εἶχεν διαρρηχθῆ τὸ ταμειὸν καὶ ἔχον ἀφαιρεθῆ τὰ ἐντὸς αὐτοῦ χρήματα.

Ἐκλήθη ἀμέσως ἡ Ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἀφῶ διειπίστωσεν τὴν κλοπὴν ἐπελήφθη τοῦ ἔργου τῆς πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν δραστῶν.

Ἐκ τῆς ἐρεῦνης ἡ ὁποία ἐγένετο ἐντὸς τοῦ ναοῦ πρὸς ἀνακάλυψιν ἰχνῶν, εὐρέθησαν ἐμίσματα ὀκταποδιοῦ καὶ τυροῦ φέτας, ἀναδίδονται ὁσμὴν οὔζου. Βάσει τούτου ἐγένετο ἀμέσως ἐρευνα εἰς ὅλα τὰ ἐξοχικὰ κέντρα τῆς περιοχῆς μὲ ἀποτέλεσμα ν' ἀνακαλυφθῆ ὁ... ἀπολαύσας τὸ ὀρεκτικὸν τζῦτο μενοῦ, ὀνομαζόμενος Ἰωάννης Ψυράκης, ἐτῶν 25, κάτοικος Χαλκίδος.

Ἀκολουθῆ αἰφνιδισμὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἄλλ' οὗτος δὲν εὐρίσκειται. Ἐἶχεν ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀθήνας καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κέρκυραν ὅπου ἀργότερον συνελήφθη μετὰ τοῦ σφεμισμένου διαρρηκτοῦ Χαραλάμπους Κασκέτη.

Οὗτοι μετὰ τοῦ συλληφθέντος ἐν Πειραιεὶ Κ. Ἀραμπατζῆ ἐξ Ὀρεστιάδος, ἀπετέλουν τριμελὴ σπεῖραν μὲ τὴν εἰδικότητα τῆς διαρρηξῆς, ναῶν καὶ ἀφαίρεσεως τῶν ἐν παγκαρίῳ χρημάτων καὶ τῶν ἀφιερωμάτων.

Ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Φανερωμένης Ν. Ἀρτάκης ἀφῆσαν ἀφιερῶματα ἀξίας 10.000 δραχμῶν τὰ ὁποία ὁμοῦ εὐρέθησαν ἅπαντα καὶ ἐπεστράφησαν, καὶ χρήματα ἀνερχόμενα εἰς 920 δραχμᾶς τὰ ὁποία δὲν εὐρέθησαν διότι τὰ ἐξόδωσαν εἰς διασκεδάσεις.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΔΙΑΤΟΥΣ ΑΛΛΑΞΟΝΤΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΥ ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΜΟΥ « Η ΠΡΟΚΟΝΝΗΣΟΣ »

Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν μᾶς ἀλλάξουσιν διευθύνσεις παρακαλοῦνται νὰ μᾶς γνωρίζωσι τοῦτο δι' ἐπιστολῆς των, ἄλλω, σὺδμῆαν εὐθύνῃν φέρομεν διὰ τὴν, τυχὸν, ἀπώλειαν τοῦ φύλλου, τὸ ὅποσον καὶ θὰ τοὺς στέλλεται εἰς τὴν παλαιάν αὐτῶν διευθύνσιν.

Παρακαλοῦνται ἐπίσης τὰ μέλη τοῦ Οἰκοδομικοῦ Συνταγισμοῦ Προκοννησίου Ἀθηνῶν—Πειραιῶς καὶ Περιχώρων «Ἡ Προκοννήσος» τὰ ὁποία ἠλλάξαν διευθύνσιν, σπῶς γνωρίζωσι τοῦτο δι' ἐπιστολῆς των ἢ τηλεφωνικῶς εἰς τὸν Συνταγισμὸν (ὁδὸς Νοταρᾶ 47—Πειραιεύς, Τηλέφ. 43579) διότι κατὰ τὴν τελευταίαν Γενικὴν Συνέλευσιν ἐπεστράφησαν ἀρκεταὶ προσκλήσεις μελῶν μὴ εὐρεθέντων ὑπὸ τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομῆς εἰς τὰς διευθύνσεις των τὰς ὁποίας ἔχει ὁ Συνταγισμὸς.

Τὰ «Μαρμαρινὰ Νέα» εἶναι ὁ συνδετικὸς κρίκος τῶν ἀπανταχοῦ γῆς διαβιούντων συμπατριωτῶν μᾶς. Ἐνισχύσατέ τα εἰς τὴν πολῦτιμον αὐτὴν πατριωτικὴν ἀποστολὴν των.

Συστήσατε θερμῶς τὰ «ΜΑΡΜΑΡΙΝΑ ΝΕΑ» εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους σας συμπατριώτας καὶ ἐγγράφατέ τους συνδρομητάς μᾶς. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου συμβάλετε καὶ σεις εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ πατριωτικοῦ σκοποῦ μᾶς, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν διακαῆ πόθον μᾶς νὰ ἐξυπηρετήσωμε τὴν ἰδιαιτέραν ΠΑΤΡΙΔΑΝ ΜΑΣ καὶ τὰ συμφέροντά της